

Όταν το κατάστημα έκλεινε και οι άνθρωποι έφευγαν, τα δυο αυτοκίνητα έπιαναν την κουβέντα. Ναι, αλήθεια, μιλούσαν!

Όσπου κάποια μέρα...

– Η στιγμή που περιμέναμε τόσους μήνες, φίλε μου, ήρθε, είπε ο Κόκκινος. Επιτέλους, μας αγόρασαν! Θα βγούμε στην κυκλοφορία. Ελπίζω αυτός που με αγόρασε να είναι καλός άνθρωπος και καλός οδηγός.

– Καιρός ήταν να φύγουμε πια από δω, συμφώνησε ο Κίτρινος. Βαρέθηκα να με θαυμάζουν όλοι και στο τέλος να μη με αγοράζει κανείς. Και «Τι ωραίο τιμόνι!», και «Τι ωραία λάστιχα!», και «Τι ωραία καθίσματα!», και «Άντε, γεια σας». Επιτέλους δράση! Ελπίζω ο δικός μου οδηγός να ξέρει καλά τον κύριο ΚΟΚ.

– Τον ποιον; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Κόκκινος.

– Τον κύριο ΚΟΚ, είπε ξανά ο Κίτρινος.

